

Chus Pato

O ritmo do ollo*

vestidos e calzados pasaremos o verao no cofre da Historia

se isto é así, que os cedros as follas o vento se alzan desde o fondo para inventarse, o visíbel funcionaría con lóxica pictórica / ao contacto cos sentidos, nós responderíamos erguéndonos desde ese mesmo chao (féretro abismo) como resucitados

o idioma
ese
que se desangra na boca

un pobo sofre sobre si todo o peso da devastación
camiña baixo a luz da súa eclipse
ceibe
e non é refén do espírito
non é refén da morte
exponse
e é inmortal
coma un futuro
veloz
incerto

os ríos vencen a gravidade
abandonan a Terra

as fronteiras porque xa foron desbordadas

esta última
de dentes

---

* Os poemas aquí recollidos pertencen ao libro *Carne de Leviatán* (Galaxia, 2013).

Mogador

Viña das illas
 cara un bosque de araucarias
 cara os muros dunha cidade
 ía cara o que non se pode vivir
 O ceo era sólido coma un imán
 un laude e un nome
 os paxaros caían cara o océano
 e as mareas salpicaban as defensas e os canóns do porto
 Estaba fronte ao abandono
 fronte a unha destrución severa
 (a vexetación antropomorfa apertaba as tumbas)
 espíame sobre a pel dunha ovella
 Viña das illas
 e os alíseos alentaban a miña navegación
 ía cara o que non se pode vivir
 cara min mesma
 cara a vida

Terras de promesa

Para Ana Gorria

Ao dicir idea digo imaxe figuración figura
 esta cadeira con po de séculos
 a araña tecendo o espazo

 os actores representan o que che é máis achegado
 apenas podes entender a súa lingua de ruínas e marabilla

 o abono para o palco é a propia vida
 ninguén pode ocupar o seu lugar aí

 Ao dicir idea digo fantasma fantasía
 digo fondo
 ese que non coñece límites
 nin idioma nin tempo
 pero si o teus ollos

 e a forma do palco
 é unha goleta
 desde aí
 desde os teus ollos
 arrebólase

Advento

Esa árbore non se reflicte
coma tantas outras,
ante elas a linguaxe non existe

cando volvo a vela
a árbore
é xa un espectro da mente
o aire que a envolve trema

as palabras din
que os paxaros foron afastados polo tráfico
que debemos contemplar a natureza
como os poetas contemplan o ceo e os océanos
carentes de finalidade
quere dicir
en ausencia de linguaxe

tira ti as conclusións, como queiras

a linguaxe é teleolóxica
con todo
as palabras dalgunhas persoas son ceibes
son ceibes as palabras
daquelas que contemplan a natureza
calquera pode contemplar a natureza

mudos
como poetas

(o mar é un inmenso depósito de peixes)